

Генералъ Джокмъсъ, следъ като пристигналъ отъ Сливенъ въ Търново (1847 г.), чулъ че наскоро щѣло да се прокара редовна пощенска линия отъ Търново презъ Сливенъ, Айтосъ, Анхиало и Месемврия, за Цариградъ, чрезъ австрийски параходъ до последния, който щѣлъ да приеме тѣй пристигналата кореспонденция въ Месемврия. Въпрѣки тия планове, презъ времето на сжщия авторъ (1847), главния пощенски пжтъ отъ Русе за Одринъ—Цариградъ минавалъ презъ Османъ-пазаръ, Котелъ и Сливенъ (ор. cit., p. 73).

Eneholm въ 1829 г. пише, че пжтищата отъ Сливенъ за Ямболъ и Карнобатъ сж „доста добри“. Ами Буе забелязва (въ 1837 г.), че до скоро въ Турция е сжществувало убеждението, какво лошитѣ пжтища къмъ турско-българската граница въ юго-източна България стои на сжщото китайско становище. Ами Буе, обаче, отдава лошитѣ турски пжтища не толкова на турската военна тактика или дипломация, отколкото на липсата отъ починъ и на неуравновесенитѣ турски финанси. Тѣй или иначе, пжтния поредѣкъ значително се е отразила върху търговския и стопански вървежъ на Турция. „Пжтя презъ Сливенъ, пише той, (чети: пжтя презъ Желѣзни врата и Ичера), ако и да е единъ отъ най-краткитѣ въ Букурещъ за Цариградъ, и като таквъ би трѣбвало да способства за вноса и износа на *търговския високо-развитъ Сливенъ*, е инакъ неудобенъ: на качване за нагоре може да се мине съ биволски кола, а на слизане се обръща на пжтека съ кривули и пропасти“ (Ami Boué въ Sur l'Etablissement etc., 1852, p. 6). Любопитното е, че сжщия Ами Буе е билъ на мнение да се съедини Сливенъ съ Бургасския заливъ чрезъ каналъ за да се повдигне още повече търговията на града (ср. ibid. Recueil d'itin. I Отрывки etc. на Мосоловъ).

Каницъ, когато билъ въ Сливенъ (юлий, 1870 г.), посетилъ и Сливенската поща, която казва той, е пародия на инакъ богатия и модернуванъ въ индустрено отношение Сливенъ. Зданието на пощата представляло нѣщо, като оборъ съ невъзможна небрежностъ и безпоредѣкъ, съ каквито особености се отличавали всички турски учреждения. „Пощата“ се състояла отъ една малка стая, натжпкана съ книги, пакети, конски прибори и фенери — а всичко това било разхвърлено безъ всѣкаквъ редъ. „Началникътъ на пощенската станция (Postadzi), продължава Каницъ, когато влѣзохъ при него, дремешкомъ се прозяваше, а на въпроситѣ ми, отговарѣше по най-небреженъ начинъ. Телеграфистътъ пжкъ се изтѣгаше върху единъ изтѣрбушенъ сламеникъ“. Divaupolsteru, Kanitz, Donau Bulgarien, und der Balkan III, s. 23—24).

Трѣбва да забележимъ, че Каницъ е заварилъ турската поща въ Сливенъ тъкмо въ нейния разцвѣтъ, а какво е било по-рано, — всѣки може да си представи.